

Arrest

nr. 194 432 van 27 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2017 tot weigering van een verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 juli 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij ondertekent op 2 mei 2017 een verbintenis tot tenlasteneming, ten gunste van een Togolese vrouw die haar wenst te komen bezoeken in België tijdens een verblijf van maximum drie maanden. Deze verbintenis tot tenlasteneming wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op 9 juni 2017 geweigerd, omwille van een “gebrek aan recent regelmatige, officiële [sic] en voldoende inkomen”. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve wijst de Raad op het begrip hoedanigheid of procesbevoegdheid, dat kan worden omschreven als *“het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen”* (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, “Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)” in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nr. 137). Zowel in bepaalde wetsbepalingen als in de rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 10 maart 2005, nr. 141.833; RvS 16 oktober 2003, nr. 124.299; RvS 31 oktober 2002, nr. 112.198; RvS 1 maart 2001, nr. 93 653; RvS 4 november 1997, nr. 69.403) wordt voorgeschreven dat de verzoekende partij een bepaalde hoedanigheid moet *‘bezitten’* opdat zij haar vordering op geldige wijze voor de rechter kan brengen. De vraag of een partij de vereiste hoedanigheid bezit, hangt nauw samen met de vraag naar haar (persoonlijk) belang, maar kan er niet mee worden gelijkgesteld (cf. RvS 1 maart 2001, nr. 93 653). Niet iedereen die een (persoonlijk) belang kan doen gelden, heeft immers de juiste hoedanigheid om de vordering voor de rechter te kunnen brengen. De vraag naar het belang is dus slechts relevant wanneer is komen vast te staan dat de verzoekende partij de vereiste hoedanigheid heeft (cf. RvS 21 februari 2011, nr. 211.386; zie F. TAMBORIJN, “Commentaar bij artikel 39/56 Vreemdelingenwet” in OAPR, Antwerpen, Kluwer rechtswetenschappen, 2014, (losbl.) afl. 37, 62-73.)

2.2. Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziet als volgt:

“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1 De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3° onverminderd het bepaalde in 1° en 2°, de bestreden beslissing tot niet-inoverwegingneming van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bedoeld in artikel 57/6/1, eerste lid, of in artikel 57/6/2, eerste lid, vernietigen omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4.

In afwijking van het tweede lid, staat het in § 2 bedoelde annulatieberoep open tegen :

1° de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

2° [opgeheven];

3° [opgeheven];

4° de in artikel 57/6/3 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

5° de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10.

§ 2 De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”

Artikel 1, 1° van de Vreemdelingenwet definieert, voor de toepassing van deze wet, het begrip vreemdeling als *“al wie het bewijs niet levert dat hij de Belgische nationaliteit bezit”*.

2.3. Krachtens het eerste lid van artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet beschikt enkel “*de vreemdeling*” over de vereiste hoedanigheid om een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het is in casu niet betwist dat de verzoekende partij Belg, en dus geen vreemdeling, is. De derdelander voor wie zij de verbintenis tot tenlasteneming aanging, is geen partij in huidig beroep.

Bijgevolg – en daargelaten de vraag of zij het vereiste belang heeft bij het aanvechten van de bestreden beslissing en of het beroep is gericht tegen een uitvoerbare beslissing, waar zelfs niet blijkt dat de betrokken Togolese vrouw reeds een visumaanvraag heeft ingediend – dient te worden vastgesteld dat niet blijkt dat de verzoekende partij de vereiste hoedanigheid heeft om in rechte op te komen bij de Raad tegen de bestreden beslissing. Ter terechtzitting onderschrijven beide partijen deze vaststelling.

2.4. Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van de vereiste hoedanigheid in hoofde van de verzoekende partij, onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS